

Här är Brunos bild

Det började på Stora teatern i Linköping den 11 november.

Poeten i svart stod ensam på scenen med en Ramlösaflaska, räknade in sig själv, läste med en intensitet som brände bort sammeten på stolarna, avslutade varje dikt med ett kort yeah! Vi i den fullspikade salongen tappade andan, i två timmar.

När han ringde till sig själv, som liten pojke, i "Hålla honom kvar", var jag nära att börja gråta.

Efteråt pustade han ut i logen. Då kom Nils-Peter Kalmér (bekant till Bruno och till vardags jobbande på Correns bildavdelning) in med ett gammalt fotografi han lyckats söka reda på.

Det blev Brunos starkaste upplevelse den kvällen, berättade han när jag intervjuade honom dagen efter.

Trots att han hyllades med ständigt applåder i sin egen hemstad. Trots att han fick fem stora C av Correns recensent Lollo Asplund. Trots att flera gamla skolkamrater och kusiner han inte sett på länge också dök upp i logen.

Det var bilden som betydde mest.

Den här bilden. Med just den kakelugn han utgår från i "Hålla honom kvar", som står där blottlagd och ensam.

Den togs av Correns fotograf precis när de var mitt i rivningen av Brunos barndomshem på Badhusgatan 3.

Det var januari 1963 och Bruno bara en pojke på 11 år. Händelsen gav långa, långa avtryck hos poeten Öijer.

Självklart bad vi Bruno om ett samarbete och han nappade direkt.

Resultatet ser ni här. Bilden, dikterna och bakgrunden i Intet nytt special.

God jul!

ASA CHRISTOFFERSSON
013-28 02 30
asa.christoffersson@corren.se

Hålla honom kvar

*kakelugnen
stod tyst och kall som en drottning
i sin långa vita klänning
och vaktade
härskade över rummet
med sitt enda mässingsöga
hon såg allt som hände
var tärningen rullat in under soffan
att en av färgkritorna var bruten på mitten
att portmonnän på bordet
var mager och nästan tom
hon såg och hörde allt och rörde inte en min
inte ens när nyårsnön
eller döden kom på besök
hon hörde den gamla väggtelefonen
ringa bredvid spegeln ute i hallen
hörde gråsparvarna krasa mot fönsterblecket
hon hörde det svarta ångloket
dra sina godsvagnar runt rummet
rassla sej fram i kvällsmörkret
med sina små märklinögon höjda över mattan
och i drömmen
var allt så enkelt och självklart
jag hade utan att tänka efter
ringt upp min barndom
lyssnat till signalerna som gick fram
och när min mamma svarade
bad jag att få tala med mej själv
efter en lång paus
kom en sjuårig pojke till luren
och hans röst stack i mitt hjärta
jag frågade hur allt var
jag sa att jag ofta tänkte på honom
och saknade honom
men jag måste ha avbrutit honom i leken
han verkade både upptagen och ointresserad
varje försök till samtal
möttes av en otålig tystnad
jag hörde honom stå och trampa mot korkmattan
inget jag sa eller frågade om
inget jag försökte berätta eller förklara
kunde hålla honom kvar*

UR "SVART SOM SILVER" (2008)

Här är kakelugnen som Bruno K Öijer utgår från i sin dikt "Hålla honom kvar". Brunos familj bodde 11 år och han minns att det var snö. Det kan man också se på bilden från Correns arkiv. Bakom

på bottenvåningen och det är deras lilla lägenhet man ser halvt raserad här. När huset revs i början av januari 1963 var Bruno trådet till höger syns varmbadhuset som revs två år senare.

ARKIVBILD 1963: OC

Bruno K Öijers hus stod kvar längst av alla

Bruno K Öijer växte upp i det allra sista huset som revs på Badhusgatan 3 när rivningsvägen började rulla fram över Sverige på 1960-talet.

När järnvägen anlades på 1870-talet blev hans, dittills ringa bebyggda, barndomskvarter alltmer attraktivt.

Redan 1859-60 hade Linköpings Sparbank låtit uppföra stadens första bankpalats, i dag kallat Citykyrkan, på S:t Larsgatan 19.

På Badhusgatan 3, Bruno K Öijers barndomsgård,

uppförde byggmästare **CA Forsén** i början av 1870-talet ett bostadshus. Det var placerat i den långsträckt tomstens inre del.

Fastigheten inköptes i början av 1880-talet av två då välkända Linköpingsbor, tandläkare **Carl-Oswald Koch** (1839-1907) och stadsbyggmästare **Anders Lundqvist** (1834-1920).

Grand Hotell Båda hade ledande roller i Missionsföreningen. De hade vidare båda ett bety-

dande socialt engagemang och var drivande i den lokala nykterhetsrörelsen. Herrarna lät 1884, i en tid av bostadsbrist, uppföra fyra tvåvånings hyreshus längs tomstens ytterkanter. De skapade därmed en, åtminstone för Linköping, ovanlig gårdsbild. De av Bruno K Öijer omskrivna vita kakelugnarna är med stor sannolikhet tillverkade av Linköpingsföretaget Tinnerbäckens kakelfabrik.

I början av 1880-talet pågick även i övriga delar av

kvarteret en livlig byggnadsverksamhet. Mot Kungsgatan uppfördes såväl nya gatuumgärdshus. År 1884 färdigställdes Grand Hotell på S:t Larsgatan 21. Samtidigt pågick byggnationen av stadens första varmbadhus, med nutida adress Badhusgatan 1.

Linköpings Klara

Det Öijerska kvarteret kom småningom att bli något av Linköpings Klara. År 1912 uppfördes ett gårdshus på S:t Larsgatan 19

för såväl tidningen Östgöten redaktion som tryckeri. Våren 1931 var Correns nya byggnad på Badhusgatan 5 inflyttningsklar. Den uppfördes i trädgården till Grand Hotell, vars veranda därför revs. Däremot bevarades Grands serveringspaviljong, som efter att ha inrymt ett skomakeri flyttades till Gamla Linköping.

Framtidstro

Grand Hotell upphörde omkring 1930 varefter Hushällsskolan Margareta fram

till 1960-talets slut fanns i lokalerna.

Det första bostadshuset som revs i det Öijerska kvarteret lämnade 1946 plats för Östgötens nya officin i hörnet S:t Larsgatan och Kungsgatan. Correns expansionsbehov gjorde att även Bruno K Öijers barndomshem revs 1963.

Två år senare föll det gamla Varmbadhuset för grävskoporna. Under 1970-talet och början av 1980-talet revs så kvarterets byggnader en efter en precis som

många andra hus runt om i Sverige. Däremot bevarades kvarterets byggnader mot S:t Larsgatan.

De är en påminnelse om den framtidstro som järnvägen skapade.

INTE NYTT special
med Gunnar Elfström
Linköpingsexpert

■ HAR DU BILDER?

► "Det var mest arbetarfamiljer som bodde där, ingen hade kamera så det finns få foton," berättar Bruno K Öijer. ► **Nu vill han** genom Corren efterlysa fler foton. Har du något? Lämna det i så fall gärna till Åsa Christoffersson, Östgöta Correspondenten,

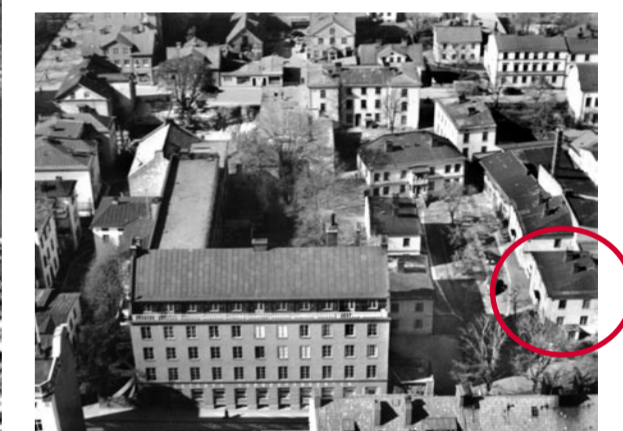
581 89 Linköping så scannar vi in det och skickar till Bruno. Eller ännu hellre om du har bilden digitalt, mejla till asa.christoffersson@corren.se.

► "Det här slutar väl med att vi bygger upp den där gården igen, jag kommer ner med en spade", hälsar Öijer.

Bruno K Öijer är en av Sveriges mest hyllade poeter. Han föddes 1951 i Linköping och har gett ut nio diktsamlingar och en roman.

ARKIVBILD 1995: BERNT-OLA FALCK

Vindskontoren och äppelträden fanns på gården till höger. Bruno K Öijers barndomshem låg i det inringade huset. Det stora huset i förgrunden är Corren (som ligger där än). Och adressen var Badhusgatan 3.

ARKIVBILD 1944-45: ROLF WALL

Kylan

*grävskoporna
tog mitt barndom
slog sönder äppelträden
och vindskontoren
slog sönder äventyret
och dom gamla vackra husen
från det ögonblicket
började dagsljuset försvinna
ur mitt liv*

*och jag vände mej åt ett annat håll
jag förde långa samtal med natten
jag minns att jag låg vaken i min säng
och höll om kudden
örngottet hade en bård av anderöster
som vissade till mej
jag kände att jag var utvald
jag kände att jag redan
hunnit ta farväl av världen
jag kände att orden
jag kände att bilderna
kom till mej*

UR "DIMMAN AV ALLT" (2001)